

Ekumenski i međureligijski susret

Trg mučenika – Bejrut

Draga braćo i sestre,

duboko sam ganut i neizmjereno zahvalan što danas mogu biti među vama, na ovoj blagoslovljenoj zemlji: zemlji koju su uzvisili proroci Staroga zavjeta promatrajući u njezinim veličanstvenim cedrovima znak duše pravednika koja cvjeta pod budnim pogledom Neba; zemlji gdje odjek Logosa nikada nije utihnuo, nego i dalje, iz stoljeća u stoljeće, poziva one koji žele otvoriti svoje srce živome Bogu.

U svojoj postsinodalnoj apostolskoj pobudnici *“Ecclesia in Medio Oriente”*, potpisanoj ovdje u Bejrutu 2012. godine, papa Benedikt XVI. naglasio je da “narav i sveopće poslanje Crkve zahtijevaju da ona bude u dijalogu s pripadnicima drugih religija. Taj dijalog na Bliskom istoku temelji se na duhovnim i povijesnim vezama koje povezuju kršćane sa židovima i s muslimanima. Taj dijalog, koji u prvom redu nije vođen pragmatičnim političkim ili društvenim razlozima, počiva prije svega na teološkim temeljima koji propitkuju vjeru” (br. 19).

Dragi prijatelji, vaša prisutnost ovdje danas, na ovom izvanrednom mjestu gdje minareti i zvonici stoje jedni uz druge, a ipak se i jedni i drugi uzdižu prema nebu, svjedoči o trajnoj vjeri ove zemlje i postojanoj predanosti njezina naroda jednome Bogu. Na ovoj dragoj zemlji neka zajedno zazvoni svako zvono i svaki “adhān”: neka se svaki poziv na molitvu sjedini u jedinstvenu himnu, uzdignutu ne samo na slavu milosrdnog Stvoritelja neba i zemlje nego i na iskrenu molbu za božanski dar mira.

Dugi niz godina, a osobito u posljednje vrijeme, oči svijeta uprte su u Bliski istok, kolijevku abrahamskih religija, promatrajući njegov težak put i neprestanu potragu za dragocjenim darom mira. Ponekad čovječanstvo gleda na Bliski istok s osjećajem straha i obeshrabrenja, suočenog s tako složenim i dugotrajnim sukobima. Ipak, usred tih borbi može se pronaći nada i ohrabrenje kada se usredotočimo na ono što nas ujedinjuje: našu zajedničku ljudskost i našu vjeru u Boga ljubavi i milosrđa. U vremenu kada suživot može izgledati kao daleki san, narod Libanona, premda prihvaća različite religije, predstavlja snažan primjer: strah, nepovjerenje i predrasude nemaju ovdje posljednju riječ, dok su jedinstvo, pomirenje i mir uvijek mogući. Evo poslanja koje ostaje nepromijenjeno u povijesti ove drage zemlje: svjedočiti trajnu istinu da kršćani, muslimani, druzi i bezbrojni drugi mogu živjeti zajedno gradeći zemlju ujedinjenu poštovanjem i dijalogom.

Prije šezdeset godina, proglašenjem deklaracije *“Nostra Aetate”*, Drugi vatikanski koncil otvorio je novi horizont za susret i međusobno poštovanje između katolika i pripadnika različitih religija, naglašavajući da pravi dijalog i suradnja imaju korijen u ljubavi, jedinoj osnovi za mir, pravdu i pomirenje. Taj dijalog, nadahnut božanskom ljubavlju, obuhvaća sve ljude dobre volje i odbacuje predrasude, diskriminaciju, progon, potvrđujući jednako dostojanstvo svakog ljudskog bića.

Premda se javno djelovanje Isusa zbivalo ponajprije u Galileji i Judeji, Evanđelja donose i epizode u kojima je posjetio područje Dekapola – kao i okolice Tira i Sidona – gdje je susreo ženu Sirofeničanku čija ga je nepokolebljiva vjera navela da ozdravi njezinu kćer (usp. Mk 7,24-

30). Stoga ova zemlja znači više od običnog mjesta susreta između Isusa i majke koja moli: ona postaje mjesto gdje poniznost, povjerenje i ustrajnost nadilaze svaku prepreku i susreću beskrajnu Božju ljubav koja obuhvaća svako ljudsko srce. Uistinu, to je “sama srž međureligijskog dijaloga: otkriće Božje prisutnosti s onu stranu svakog ograničenja i poziv da ga zajedno tražimo s poštovanjem i poniznošću” (*Opća audijencija, 29. listopada 2025*).

Ako je Libanon poznat po svojim veličanstvenim cedrovima, maslina također predstavlja kamen temeljac njegova nasljeđa. Maslina ne samo da krasi prostor u kojem se danas okupljamo, nego je i hvaljena u svetim tekstovima kršćanstva, judaizma i islama služeći kao bezvremenski simbol pomirenja i mira. Njezin dug život i izvanredna sposobnost da uspijeva i u najtežim uvjetima simbolizira postojanost i nadu, kao i onu trajnu predanost koja je potrebna za njegovanje mirnog suživota. Iz toga stabla dobiva se ulje koje liječi – melem za tjelesne i duhovne rane – očitujući beskrajno Božje milosrđe prema svima koji trpe. Osim toga, ulje daje i svjetlost, podsjećajući na poziv da prosvijetlimo svoja srca vjerom, ljubavlju i poniznošću.

Kao što korijenje cedrova i maslina prodire duboko i širi se naširoko po zemlji, tako je i libanonski narod raspršen diljem svijeta, ali ujedinjen trajnom snagom i bezvremenskim nasljeđem vaše domovine. Vaša prisutnost ovdje i u svijetu obogaćuje zemlju vašim tisućljetnim nasljeđem, ali predstavlja i poziv. U sve povezanijem svijetu pozvani ste biti graditelji mira: suprotstaviti se netoleranciji, nadvladati nasilje i ukloniti isključivost osvjetljavajući put prema pravdi i slozi za sve svjedočanstvom svoje vjere.

Draga braćo i sestre, 25. ožujka svake godine, koji se u vašoj zemlji slavi kao nacionalni blagdan, okupljate se kako biste častili Mariju, Presvetu Djevicu Libanonsku, štovanu u Njezinu svetištu u Harissi, koje krasi veličanstveni kip Djevice s raširenim rukama da zagrlj sav libanonski narod. Neka taj ljubazni i majčinski zagrljaj Djevice Marije, Majke Isusove i Kraljice mira, vodi svakoga od vas kako bi u vašoj domovini, na cijelom Bliskom istoku i u cijelom svijetu dar pomirenja i mirnog suživota mogao teći “kao potoci što teku iz Libanona” (usp. Pj 4,15) donoseći nadu i jedinstvo svima.